MAFINKA HÍRADÓ

2026. OKTÓBER

„Nézd, előtted küldöm angyalomat, hogy őrizzen utaidon, és elvezessen arra a helyre, amelyet kijelöltem. ”

Kivonulás könyve 23,20

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

TARTALOM

2 — Lectori salutem

3 — Útitárs: Csak te és Isten

4 — Beszámoló a Diaszpóra közösségek találkozójáról

6 — Neokatekumenális út – Beszélgetés Marco atyával

9 — Vallomások: Úton a bérmálkozás felé

12 — Vallomások: Őrangyalok nyomában

15 — Keresztrejtvény gyerekeknek

16 — Mese: Amikor mindenki angyal volt egy kicsit

18 — Meghívó: Váljunk szentté

19 — Gyereksarok: Őrangyal

A fényképeket készítette: B. Szandra, N. Nelli

Grafikai tervezés: V. Heni

Borítólapon a kép AI - generált.

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

Amikor beköszönt az október, sokunknak a színesedő természet jut eszébe. Az Egyház számára azonban ez a hónap a rózsafüzér és az őrangyalok hónapja is, amely különleges lehetőséget kínál arra, hogy egy kicsit elcsendesedjünk, és jobban odafigyeljünk Isten jelenlétére az életünkben.

A rózsafüzér imádkozása közben újra és újra átélhetjük, hogy nem egyedül hordozzuk örömeinket, küzdelmeinket és reményeinket. Mária anyai szeretettel vezet bennünket Fia felé, segítve, hogy a mindennapok sodrásában se veszítsük szem elől azt, ami igazán fontos.

Októberben a szent őrangyalokra is különösen gondolunk. Jó tudni, hogy Isten szeretetében soha nem maradunk magunkra. Őrangyalaink csendesen kísérnek bennünket életünk útján, oltalmaznak, bátorítanak és emlékeztetnek arra, hogy a mennyei Atya mindig velünk van, még a nehezebb időszakokban is. Életünk egy közös zarándokút, amelyen nem egyedül járunk: Isten látható és láthatatlan útitársakat rendel mellénk, hogy célt és biztonságot adjon. Jó látni, hogy a gondviselés nemcsak a láthatatlan angyalokon keresztül működik, hanem rajtunk keresztül is: a mindennapokban mi magunk is egymás segítő kezei lehetünk egy kedves szóval vagy odafigyeléssel.

Lapszámunk írásai is ehhez a gondolathoz kapcsolódnak. Arra hívnak bennünket, hogy mélyebben éljük meg hitünket, fedezzük fel újra az imádság erejét, és vegyük észre Isten gondoskodó szeretetének jeleit mindennapi életünkben. Fiataljaink vidám tábori emlékei, Marco atya felszabadító szavai – miszerint Isten pont olyannak szeret minket, amilyenek épp most vagyunk –, valamint a megindító személyes vallomások és a gyerekek meséje mind erről a közös útról szólnak.

Szeretettel hívunk őszi alkalmainkra, a kirándulásra és az október végi Szentek báljára is, hogy személyesen is együtt ünnepelhessünk!

Kívánjuk, hogy ez az októberi hónap mindannyiunk számára a lelki megújulás, a bizalom és a béke időszaka legyen.

Áldott októbert és örömteli olvasást kívánunk minden kedves Olvasónknak!

„Csak te és Isten”

Gondolatok a szeptemberi szentmiséről

Szeptemberi misénket Nádai Fidél bencés atya mutatta be, aki a budapesti Tanulmányi Házból érkezett hozzánk. A szentmisét követő agapén Fidél atya közvetlenül beszélgetett mindannyiunkkal, és örömmel ismerkedett közösségünk tagjaival. Az egyik testvér, a beszélgetések során hálás szívvel meg is fogalmazta: a mostani prédikáció gyönyörűen fűzte tovább az augusztusi mise gondolatait. Míg a múlt hónapban arról hallhattunk, mennyire fontos jelen lennünk és elérhetővé válnunk Isten számára, a szeptemberi üzenet ezt a személyes kapcsolódást mélyítette el, egyetlen fókuszpont köré épülve: Isten és én.

Fidél atya tanítása olyan mélyen érintett többünket is, hogy szeretnénk megosztani a legfontosabb gondolatokat azokkal is, akik nem tudtak jelen lenni, vagy egyszerűen csak újra átelmélkednék a hallottakat. A prédikáció egy sivatagi atya történetével indult. Amikor megkérdezték tőle, mi szükséges az üdvösséghez, csupán ennyit felelt: „csak te és Isten.” Lényeges, hogy az nem azt jelenti, hogy a másik nem fontos, hanem azt, hogy soha ne hasonlítsd magad másokhoz.

De miért éppen Isten és te? Fidél atya rávilágított: Isten előtt mindannyian egyedül, a magunk valójában állunk. Éppen ezért nem jó másokhoz hasonlítani magunkat. A méricskélés csak nyugtalanságot szül, és elvonja a figyelmet saját értékességünkről. Emberi természetünkből fakadóan sokszor versengünk, elsők akarunk lenni, és ezzel akaratlanul is megbántunk másokat. Pedig meg kell értenünk a legfontosabbat: Isten mindannyiunkat egyenként a legjobban szeret. Az Ő szemében mindnyájan kiválasztottak vagyunk, és mindannyian az első helyen állunk. Mindenhatóságát Isten arra használja, hogy mindnyájunkat a legjobban szeressen.

Isten arra tanít, hogy az Ő irgalmas szemével lássuk a világot – és ezt a szentmise keretein belül, a pap oltárnál végzett cselekedetein keresztül tárja fel előttünk a legkézzelfoghatóbban. Fidél atya egy megrendítő párhuzamot vont a mi életünk és az Eucharisztia között. Isten kiválaszt bennünket, hogy a kezébe vegyen, ahogyan a pap a kezébe veszi az ostyát. Megáld minket, ahogy a pap megáldja az ostyát. Majd megengedi, hogy megtörjünk, ahogyan a pap is megtöri az ostyát, mielőtt felmutatja azt. A mi életünk is sokszor megtört élet. Ám Isten nem azért engedi a törést, hogy elvesszünk, értéktelenné váljunk vagy kárhozatra jussunk. Azért teszi, hogy ajándékká válhassunk – hogy odaadhasson bennünket másoknak, éppúgy, ahogy a pap kiosztja a szentostyát a híveknek.

Az ostya egyúttal olyan, mint a példabeszédben szereplő dénár. Mindenki pontosan egyet kap belőle, függetlenül attól, hogy milyenek vagyunk, vagy mikor álltunk munkába, találtunk rá a hitre. Aki magához veszi, örök életet nyer. Ahogy az imádság is mondja: *„Tegyen eggyé a Szentlélek mindnyájunkat, akik az egy kegyelemből részesülünk.”*

Ez a párhuzam mély és megnyugtató nyomot hagyott a szívünkben. Emberi ésszel talán sokszor csodálkozunk vagy méltatlankodunk, hogy miért kap mindenki ugyanúgy csak egyetlen dénárt. Ahogy azonban Fidél atya mondta a beszédében: a válasz végtelenül egyszerű és gyönyörű: sem a szentostyából, sem az örök életből nem lehet többet kapni. Csak egyet!

■ B.A.

„A hit a biztos pontunk a változó világban”

Beszámoló a Külföldi magyar közösségek találkozójáról

A Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálat idén is megrendezte a Külföldi magyar közösségek találkozóját, amire 2026. szeptember 24-27. között került sor. A találkozót **Mohos Gábor püspök atya** nyitotta meg, rávilágítva: bár emberként a kiszámíthatóságot keressük, világunk folyamatosan változik. Ebben a változásban a hit az egyetlen láthatatlan, mégis örök támpontunk. Ahogyan Péter apostol is mindaddig képes volt a vízen járni, amíg bízott Jézus hívó szavában, úgy a szórványlét viharaiban is **Krisztus** az **a biztos pont és forrás**, aki lecsendesíti a vihart, egybegyűjti a közösségeket, valamint megújító reményt és lendületet ad a szolgálatban.

Erre a krisztusi alapra épült az idei találkozó, amely a frontális előadások helyett egy **interaktív, közös műhelymunkával** kereste a választ arra, ki hol tart, merre vezet az út, és miként segíthetjük egymást a közös misszióban. A tervezés során világossá vált, hogy a misszió legelső célja Jézus Krisztus szeretete, az egyéni üdvösség és a szentté válás. Alapunk maga a katolicizmus, az Egyház egyetemességének megélése. Küldetésünk ugyanakkor a hit, a nyelv és a kultúra átadása a felnövekvő nemzedékeknek, hogy ne olvadjunk be teljesen; ebben a megmaradásban pedig a családok és a fiatalok jelentik a valódi megtartó erőt.

A megmaradás belső **forrás**a a szentségekből – az Eucharisztiából, a szentségimádásból és a liturgiából – táplálkozik, amelyből élő vízként árad szét a kegyelem. A megbeszélés mély pasztorális felismerése volt, hogy a szórványlétből fakadó sebekre és hiányokra, a honvágyra és az elszigeteltségre a megélt közösségi élet hozza el a gyógyulást a magyar nyelv, az egyházi énekek és az asztalközösségek megtartó erejében. A vezetők ugyanakkor józanul számot vetettek a működés fizikai realitásaival, az **erőforrás**okkal is: a közösség megtartó magja a pap jelenléte mint pótolhatatlan kulcs, a tartós működés alapja pedig a rendezett anyagi háttér és a bázisok fenntartása. A fenntarthatóság igazi lelke mégis az egymás hordozásában rejlik, ahol az önkéntesek, a családok és a csoportok egymás lelki és gyakorlati terheit veszik magukra.

A **láthatóság** és kommunikáció terén a modern digitális eszközök használata mellett a résztvevők határozottan intettek az információs cunami elkerülésére, felismerve, hogy a technológiától távolabb élő generációk eléréséhez meg kell őrizni a személyes megszólítást és a hagyományos papírformátumot. Ennek erejét bizonyítja, hogy a diplomáciai testületekkel és nagykövetségekkel való partnerség több helyen igazoltan megduplázta a közösségek létszámát.

A jelenlegi és jövőbeli **lehetőség**ek feltérképezése során a közvetlen, családias programok mellett

kiemelt hangsúlyt kapott a diaszpórák közötti hálózatépítés: olyan közös online platformok, ötletbörzék és szakmai csoportok létrehozása, ahol a különböző országok közösségei megoszthatják tapasztalataikat és segíthetik egymást. Emellett megfogalmazódott az intézményi felelősségvállalás szükségessége is: a püspökségi támogatásokat proaktívan kérni kell, és összehangoltan kell dolgozni a közösségek hivatalos helyi elismeréséért.

A műhelymunka megmutatta, hogy a szórványban élő magyarság nem a múltba révedő zárványként, hanem tudatos, cselekvő közösségként tekint önmagára. A hit biztos pontjából merítve, a realitásokkal józanul számot vetve és egymás kezét megfogva olyan missziós utat járnak, amely képes választ adni a modern világ kihívásaira, miközben hűséges marad a keresztény és nemzeti gyökerekhez.

A közös stratégiai tervezést a **közösségek bemutatkozása** követte, ahol az elmúlt egy évre visszatekintve mindenki a változások tapasztalataira reflektált: arra, hogyan képesek önállóan működni, milyen forrásokra van szükségük a mindennapokban, és miként tudják más csoportok munkáját támogatni. A szervezeti formák sokszínűsége – a kultúráért és a hitéletért egyaránt felelős ernyőszervezetektől a kifejezetten a lelki életre összpontosító csoportokig – bőséges ötletet és kölcsönös biztatást adott. Megerősítő volt látni, hogy bizonyos helyeken teljesen önfenntartó közösségek élnek, amelyek stabil alapjait a régen kiköltözött magyar családok hűsége és áldozatkészsége vetette meg.

A találkozó lelki csúcspontját idén is a **Nemzetek Miséje** jelentette, ahol felemelő volt megtapasztalni, ahogy Magyarországon a legkülönbözőbb nemzetek ünneplik együtt a legszentebb áldozatot. Az olvasmányok, könyörgések és énekek több nyelven hirdették az Egyház egyetemességét, amely a diaszpórában szolgálók számára a mindennapok megszokott valósága: a helyi szentmiséken folyamatosan a nemzetek sokaságával élnek és imádkoznak együtt. A közös ima és a megosztott tapasztalatok megerősítették a résztvevőket abban, hogy a változó világ viharaiban Krisztusra tekintve és egymás terheit hordozva a diaszpóra nemcsak megmaradni képes, hanem a remény élő forrásává válhat.

■ Sz. Áron és Szandra

Neokatekumenális Út

Beszélgetés Marco Pasinato atyával

Marco atya 1980-ban született Olaszországban. Gyermekkorában családjával Finnországba költözött, és Ouluban nőtt fel. Papi tanulmányait Rómában, a Redemptoris Mater Missziós Szemináriumban végezte. Tanulmányai során Észtországban, Chilében és a Fülöp-szigeteken is dolgozott és tanult, majd 2010-ben Finnországban szentelték pappá. Marco atya szolgált káplánként és plébánosként a Helsinki Szent Henrik Plébánián, 2018 óta pedig a Helsinki Egyházmegye missziós szemináriumának rektoraként tevékenykedik. Aki találkozik vele, azonnal érzi: Marco atya sugárzik a szeretettől és a boldogságtól; látszik, hogy megtalálta a helyét, igazán otthon van. Adódik a kérdés: pontosan milyen közösséghez tartozik ő, és ez a közösség hogyan tudja segíteni a hitre vágyókat, a keresőket?

Marco atya segítségével megismerhetjük a Neokatekumenális Utat, amely 1964-ben indult útjára Madrid egyik külvárosi barakktelepén. Itt kezdett evangelizálni a társadalom peremére szorult emberek között Kiko Argüello és Carmen Hernández, akik hamar felismerték a felnőttkori hit ébresztésének, valamint a keresztségben kapott kegyelmek fokozatos megélésének és elmélyítésének égető szükségességét.

Hogyan találkozott először a neokatekumenális úttal, és mi ragadta meg benne?

Már gyermekkoromban kapcsolatba kerültem vele, hiszen a szüleim is ehhez a közösséghez tartoztak, és gyakran elkísértem őket például a misékre. Magam azonban körülbelül tizenhárom éves koromban kezdtem tudatosan járni ezt az utat, miután részt vettem a katekéziseken. Ami akkor a legmélyebben megérintett, az Isten szeretetéről szóló üzenet volt. Fiatalként erősen érzékeltem a saját gyengeségeimet és bizonytalanságaimat, ezért felszabadító volt megtapasztalni, hogy

> ***Isten nem akkor szeret, amikor már tökéletes leszek, hanem most, olyannak, amilyen vagyok.***

Kezdetben az Út nem a papi hivatás felé vezető meghívást jelentette számomra, hanem elsősorban a hitben való növekedés és az Istennel való személyes kapcsolat elmélyítésének útját. Csak később, a közösségben eltöltött évek során kezdett fokozatosan megerősödni bennem az a felismerés, hogy Isten talán a papságra hív.

Hogyan illeszkedik a közösség a plébániához, és mi a küldetése a mai világban?

A Neokatekumenális Út nem különálló szervezet, hanem a plébánia és a katolikus egyház része. A közösségek együttműködnek a plébániával, és annak keretein belül működnek. Ez csak egyike azoknak a lehetőségeknek, amelyeket az Egyház kínál a lelki fejlődésre. A plébánia elsődleges feladata, hogy az embereket közelebb segítse Istenhez: ezt a szentmisék, a gyónás, a házasságkötés és más egyházi szertartások révén teszi.

Liturgiája és tanítása alapvetően ugyanarra a katolikus hitre épül, mint a plébánia mindennapi élete. A közösségekben ugyanakkor nagy hangsúlyt kap az aktív részvétel: a bibliai olvasmányok előtt például rövid bevezető hangozhat el, és a prédikáció előtt néhány résztvevő megoszthatja, hogy az adott szentírási részlet mit jelentett számára. Ennek célja, hogy a szentmise ne pusztán egy olyan esemény legyen, amelyet végighallgatunk, hanem olyan találkozás, amelyben személyesen is részt veszünk és megszólítva érezzük magunkat.

Legfontosabb célja ma az, hogy segítsen az embereknek elmélyíteni a hitüket, és közelebb kerülni Krisztushoz. Egyrészt azoknak nyújt támogatást, akik már az Egyházhoz tartoznak, hogy tudatosabban és következetesebben tudják megélni hitüket a mindennapokban. Másrészt igyekszik megszólítani azokat is, akik eltávolodtak az Egyháztól, vagy valamilyen okból elvesztették hitüket. Küldetésének fontos része, hogy hidat építsen ezekhez az emberekhez, és támogatást nyújtson számukra egy új lelki út kezdetén.

> ***A hitet nem elsősorban szavakkal vagy tanításokkal lehet átadni, hanem azzal, ahogyan az emberek élnek.***

Ezért ha egy közösség tagjai megtanulnak odafigyelni egymásra, segíteni egymást, megbocsátani, és Krisztus példáját követve szeretni a másikat – kitartva egymás mellett a nehéz helyzetekben is –, az vonzó lehet azok számára is, akik távol vannak az Egyháztól. A cél tehát nem az, hogy másokat meggyőzzenek, hanem hogy olyan életet éljenek, amely reményt adhat, és önmagában is tanúságot tehet a keresztény hitről.

Gyakran beszélnek a hitről mint »útról«. Mit jelent ez a szemlélet a gyakorlatban, és hogyan segítik egymást a tagok ezen a közös úton?

A Neokatekumenális Útban gyakran beszélnek a hit útjáról. Ez azt jelenti, hogy a hitet nem úgy látják, mint valamit, amit egyszer megtanulunk, és készen is vagyunk vele. Inkább egy hosszú folyamatnak tartják, amelyben az ember egész életén át fejlődik. A hit nem egyik napról a másikra alakul ki: az ember apránként tanul meg bízni Istenben, és az élet eseményein keresztül egyre jobban megismeri őt.

A résztvevők kisebb közösségekben járják végig hitük fejlődésének útját. A hit ugyanis olyan, mint egy közös utazás: mindenki más tempóban halad, de senkinek sem kell egyedül keresnie a válaszokat vagy megküzdenie a kérdéseivel. A közösségi tagok rendszeresen találkoznak, együtt tanulnak, olvassák a Bibliát, imádkoznak, beszélgetnek a hitükről, és megosztják egymással az életük örömeit és nehézségeit. Ennek köszönhetően idővel jól megismerik egymást, és valódi közösség alakul ki közöttük: meghallgatják, bátorítják egymást, és segítenek a nehéz időszakokban.

Mindenki kiveszi a részét a feladatokból: van, aki egy találkozó megszervezésében segít, más az alkalmak előkészítésében vállal szerepet. Ez arra ösztönzi a tagokat, hogy ne csak résztvevői, hanem aktív alakítói is legyenek a közösség életének. A közösségekben olyan emberek is segítenek, akik már régóta járják ezt az utat, és saját tapasztalataikkal tudják támogatni a többieket, emellett papok és tapasztalt segítők is jelen vannak, akik szükség esetén tanácsot adnak és támogatást nyújtanak.

Hogyan jelenik meg a hit a mindennapi életben és a családokban?

A cél az, hogy a hit ne csak vasárnap a templomban legyen jelen az életünkben, hanem a hétköznapokban is: a munkában, az emberi kapcsolatokban és a családi életben.

A családokat abban szeretnék segíteni, hogy több időt szánjanak egymásra és Istenre, hogy beszélgessenek gyermekeikkel a hitről, imádkozzanak együtt, és időnként olvassanak fel egy rövid részt a Bibliából. Nem hosszú vagy bonyolult dolgokról van szó, hanem egyszerű közös pillanatokról: olyan családi légkör kialakításáról, amelyben figyelnek egymásra, együtt töltenek időt, és együtt keresik Istent.

Sok család szerint ezek az alkalmak közelebb hozzák egymáshoz a családtagokat, erősítik a kapcsolatokat, és segítenek abban, hogy a

gyerekek természetes módon ismerkedjenek meg a hittel, látva, hogy az otthon is a mindennapi élet része.

Mi az a gyümölcs, amit papként a leginkább lát a közösségben?

Papként a Neokatekumenális Út legfontosabb eredményét abban látom, hogy az emberek hite idővel elmélyül, és ez hatással van az egész életükre. Ez általában nem egyik napról a másikra történik, hanem lassan, fokozatosan. Az ember más szemmel kezd nézni a saját életére, a problémáira és a nehézségeire. Különösen jól látszik ez akkor, amikor valaki nehéz helyzetbe kerül. Sok ember számára a hit erőt és reményt ad ahhoz, hogy ne adja fel, hanem bizalommal nézzen szembe a kihívásokkal. Gyakran azt is látom, hogy az emberek idővel békésebb kapcsolatba kerülnek a saját múltjukkal. Olyan dolgokat is el tudnak fogadni, amelyek korábban fájdalmat, haragot vagy csalódottságot okoztak nekik. Számomra az egyik legszebb eredmény az, amikor valaki megtalálja ezt a belső békét, és új reménnyel tud továbblépni az életében.

Miért tartja fontosnak a bérmálásra felkészítő tábor megszervezését, és milyen lelki, közösségi vagy oktatási programok várják ott a fiatalokat?

A tábor lehetőséget ad a fiataloknak arra, hogy néhány napra kiszakadjanak a mindennapok rohanásából, és időt szánjanak az életük, a hitük és a fontos kérdések átgondolására. A mai világban, amikor a fiatalokat folyamatosan információk és online ingerek veszik körül, különösen értékes, hogy

> ***meg tudnak állni egy kicsit, és nyugodt környezetben figyelhetnek önmagukra, egymásra és Istenre.***

A tábor során közös beszélgetések, tanítások, imádságok és különféle közösségi programok várják őket. Ugyanilyen fontos azonban az együtt töltött idő, a közös élmények és az új barátságok kialakulása. Finnországban viszonylag kevesen vannak katolikusok, ezért sok fiatal számára nagy élményt jelent, hogy más, hozzájuk hasonló korú katolikusokkal találkozhatnak. Ilyenkor megtapasztalhatják, hogy nincsenek egyedül a hitükkel és a kérdéseikkel. A táborokban gyakran olyan bizalmi légkör alakul ki, amelyben a fiatalok őszintén beszélnek a gondolataikról, kételyeikről, nehézségeikről és reményeikről. Ez nemcsak a hitük fejlődését segíti, hanem azt is, hogy erősebben kapcsolódjanak egymáshoz és az egyházi közösséghez. Számomra a tábor egyik legfontosabb célja, hogy a fiatalok megtapasztalják: a hit nem csupán tanítások összessége, hanem személyes kapcsolat Istennel, amelyet közösségben is meg lehet élni és erősíteni.

■ N.B.

VALLOMÁSOK

Úton a bérmálkozás felé

Milyen élmény egy bérmálkozási tábor egy mai fiatal szemével? Sokakban felmerülhet a kérdés, vajon csak hosszú hittanórákból áll-e egy ilyen alkalom, vagy valami egészen mást ad. Erről kérdeztük Nellit, aki őszintén mesélt a tábor legemlékezetesebb pillanatairól, a közösségről és a hitben szerzett tapasztalatairól.

Hogy érezted magad a bérmálkozós táborban, és mi tetszett benne a legjobban?

Nagyon jól éreztem magam. Sok új dolgot tanultam, rengeteget nevettünk, és sok érdekes programon vettünk részt. A legjobban azt élveztem, amikor a szabadidőben együtt játszhattunk és kártyázhattunk a többiekkel. Emellett a verseny utolsó napja is nagyon emlékezetes volt számomra, mert izgalmas és pörgős volt, még ha kicsit gyorsan el is telt az egész.

Mi tetszett a legjobban a programok közül?

Vallási szempontból nekem a scrutatio tetszett a legjobban, amikor közösen olvastuk és elemeztük a Bibliát, majd beszélgettünk róla. Jó volt meghallgatni mások véleményét is.
Csapatépítési szempontból pedig az utolsó napi kincskeresős verseny volt a kedvencem, mert az egész csapat együtt dolgozott, és közben különböző sportos feladatokat kellett megoldanunk.

Szereztél új barátokat a táborban?

Igen, több új barátot is szereztem a táborban. Jó volt olyan fiatalokkal megismerkedni, akik más városokból érkeztek, és remélem, hogy a tábor után is tartjuk majd a kapcsolatot.

Mi volt a legemlékezetesebb pillanatod?

Az éjszakai mise, amikor hajnali háromkor keltünk, és a parton vettünk részt egy misén. Mivel Szent Iván éjének idején volt a tábor, éjszaka sem volt teljesen sötét, ami nagyon különlegessé tette az egészet. Nagyon szép volt és biztos nem fogom elfelejteni.

Volt valami, ami nehéznek vagy kihívásnak bizonyult?

Igen, amikor egy egész napot a parton töltöttünk különböző sportos programokkal. Nagyon élveztem, de a nap végére már eléggé elfáradtam. Viszont megérte, mert sokat szórakoztunk és jó hangulatban telt az egész nap.

Mit tanultál a hitről a tábor során?

Nem volt egy konkrét dolog, amit megtanultam, inkább az egész tábor adott sokat. A programok, a misék és a közös beszélgetések segítettek abban, hogy közelebb érezzem magam Istenhez.

Volt olyan pillanat, ami úgymond nyomot hagyott benned?

Számomra a kincskeresés vége volt a legmeghatározóbb élmény. A jutalom az volt, hogy egyedül beszélgethettem a pappal egy bibliai részletről. Közösen átgondoltuk, hogy az üzenete hogyan jelenhet meg a mindennapi életemben. Ez nagyon érdekes és elgondolkodtató beszélgetés volt számomra.

Mit jelent számodra a bérmálkozás?

Nekem a bérmálkozás főleg arról szól, hogy közelebb kerülhessek Istenhez. Egy fontos lépésnek tartom a hitemben, ami segít abban, hogy

jobban megismerjem őt, és erősebb legyen a kapcsolatom vele.

Milyen volt a tábor hangulata?

Nagyon barátságos hangulata volt a tábornak. Mindenki kedves és segítőkész volt, ezért hamar összebarátkoztunk. Jó volt egy olyan közösségben lenni, ahol mindenki elfogadta és támogatta a másikat.

Hogyan jellemeznéd a tábor vezetőit?

Szerintem a tábor vezetői nagyon közvetlenek voltak. Könnyű volt velük beszélgetni, és mindig segítettek, ha szükség volt rá. A papokkal sokat játszottunk és nevettünk, ezért egyáltalán nem éreztem köztünk távolságot. Az önkéntesek, akik közül többen nagycsaládosok voltak, szintén nagyon kedvesek és figyelmesek voltak velünk.

Milyen közösségi élményekben volt részed?

A táborban rengeteg közös élményünk volt. Együtt sportoltunk, játszottunk, beszélgettünk és részt vettünk a lelki programokon is. Ezek segítettek abban, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz, és igazi közösséggé váljunk.

Mi volt a legviccesebb dolog, ami a táborban történt?

Szerintem az volt a legviccesebb pillanat, amikor az egyik pap leült velünk kártyázni. A Fekete Pétert játszottuk, de ő még soha nem játszotta, így tanítgattuk neki a szabályokat. Nagyon jó hangulat volt és rengeteget nevettünk játék közben. Különösen tetszett, hogy így jobban megismerhettük őt, nemcsak papként, hanem emberként is.

Milyen volt az étel és a szállás?

A kaja nagyon finom volt, mindig meleg ételt kaptunk, és minden étkezéshez járt valamilyen desszert is. A szállás is kényelmes volt, bár a szobában néha kicsit hűvös volt, de ez egyáltalán nem zavart. Amúgy sem töltöttünk ott túl sok időt, mert a programok miatt szinte mindig volt valami elfoglaltságunk.

Melyik napi programot vártad a legjobban?

A legjobban az éjszakai misét vártam. Már a tábor elején tudtam, hogy ez egy különleges program lesz. Nagyon tetszett az ötlet, hogy hajnalban a parton lesz a mise, és Szent Iván éjszakája miatt még világos is volt. Ez az egésznek nagyon szép és egyedi hangulatot adott.

Mit vinnél magaddal a táborból a mindennapi életedbe?

A táborból a sok szép emléken kívül azt vinném magammal, hogy mennyire fontos a közösség és a hit. Jó volt együtt lenni olyan emberekkel, akik hasonló értékeket tartanak fontosnak, és ez sokat adott nekem.

Izgulsz a bérmálkozás előtt?

Nem nagyon izgulok. Inkább örülök neki, és várom, hogy részese lehessek ennek a különleges eseménynek.

Mit mondanál annak, aki jövőre megy először ilyen táborba?

Mindenképp menj el! Én először nagyon izgultam, sőt kicsit féltem is, hogy milyen lesz, de már az első napon sok új embert ismertem meg és gyorsan összebarátkoztunk. Végül annyira jól éreztem magam, hogy egyáltalán nem bántam meg, hogy elmentem.

Szeretnél újra részt venni hasonló egyházi táborban? Miért?

Igen, szívesen. Nagyon jó élmény volt, mert nemcsak jól szórakoztunk és sok új embert ismertem meg, hanem közben sokat tanultam a hitről is. Úgy érzem, hogy közelebb kerültem Istenhez, és a saját hitem is erősebb lett a tábor végére.

■ N.B.

Őrangyalok nyomában

A katolikus egyház minden évben október 2-án emlékezik meg az őrangyalokról, akiket a keresztény hit szerint Isten rendelt mellénk, hogy vezessenek, óvjanak és segítsenek bennünket életünk útján. Ez az ünnep arra irányítja figyelmünket, hogy Isten gondviselő szeretete akkor is körülvesz minket, amikor annak jelenlétét nem mindig ismerjük fel. Az őrangyalok tisztelete évszázadok óta erősíti a hívek bizalmát és reményét, emlékeztetve arra, hogy soha nem maradunk magunkra. Ezen a napon különösen is hálát adhatunk a menynyei oltalomért, amely végigkíséri életünket.

Talán mindannyiunk életében volt már olyan pillanat, amikor egy váratlan segítség, egy jókor érkező figyelmeztetés vagy egy különös fordulat megóvott bennünket valamilyen bajtól. Sokszor ilyenkor egyszerűen azt mondjuk: „szerencsém volt”. A hit szemével nézve azonban feltehetjük a kérdést: valóban csak a véletlen műve volt mindez? Nem lehet, hogy Isten gondviselése mutatkozott meg egy segítő kézben, egy ismeretlen ember kedvességében vagy egy belső sugallatban?

Az őrangyalok ünnepe arra hív bennünket, hogy nyitottabb szívvel és nyitott szemmel járjunk a világban. Ha figyelünk életünk apró jeleire, felismerhetjük azokat a pillanatokat, amikor Isten szeretete különleges módon érintett meg bennünket. Nem mindig rendkívüli csodákban nyilvánul meg ez a jelenlét. Gyakran a hétköznapok csendes eseményeiben fedezhetjük fel: egy bátorító szóban, egy váratlan találkozásban vagy egy olyan segítségben, amely éppen a legnehezebb órában érkezik.

Sokaknak van valószínűleg őrangyalos története. Olyan élmények ezek, amelyekben egy váratlan segítség, egy különös megmenekülés vagy egy megmagyarázhatatlan béke megtapasztalása után az ember úgy érzi: nem volt egyedül. Sokan őriznek szívükben ilyen emlékeket, amelyek megerősítették bennük Isten gondviselő szeretetének jelenlétét. Ezek az élmények azonban gyakran annyira személyesek és bensőségesek, hogy kevesen érzik úgy, hogy meg tudják vagy meg akarják osztani őket másokkal. Éppen ezért különösen értékes, amikor valaki vállalkozik arra, hogy betekintést engedjen életének egy ilyen meghatározó pillanatába.

Az alábbiakban öt ember személyes történetét ismerhetjük meg. Ők azok, akik vállalták, hogy megosztják másokkal saját tapasztalataikat, és tanúságot tesznek arról, hogy Isten gondviselő szeretete ma is működik az emberek életében. Az ő történeteik talán arra is emlékeztetnek bennünket, hogy bár sok őrangyalos élmény rejtve marad, valószínűleg szinte mindenkinek van egy ilyen, mélyen személyes története.

„Volt egy nagyon különleges pillanat az életünkben, amikor teljes bizonyossággal éreztem, hogy a Jóisten keze, egy őrangyal közreműködésével, közbelépett, és megóvott bennünket.

Azt hiszem, két évvel ezelőtt történt, nyáron. Francis akkor hároméves volt, Domi pedig öt. A Gellért-hegyen sétáltunk, Budapesten. Francis újra rákapott a műanyag kismotorjára, és száguldozott vele. Amikor a játszótérről indultunk lefelé, előre megbeszéltük, merre megyünk, és mikor kell megállni. Ő azonban annyira belefeledkezett a motorozásba, hogy egyik pillanatról a másikra teljes sebességgel elindult lefelé egy sétányon, egyenesen a forgalmas út felé. Arra az útra tartott, amelyen a Citadella felől érkező autók nagy sebességgel haladnak lefelé a hegyről.
Teljes erőmből kiabáltam neki, hogy álljon meg. Azt gondolom, hallotta a hangomat, de nem fogta fel, hogy mi történik. Nem állt meg.

Ekkor Domi észrevette a veszélyt. Azonnal futni kezdett az öccse után. Messze volt, de futott kitartóan, ahogy csak bírt. Francis ekkor már csak néhány méterre lehetett az úttesttől, amikor valami olyasmit láttam, amit azóta sem tudok másként értelmezni, csak isteni segítségként.

A mai napig emlékszem arra a pillanatra. Mintha Domi futása hirtelen megváltozott volna. Az utolsó métereken olyan sebességgel közeledett Francis felé, amire egy ötéves kisfiú egyszerűen nem képes. Olyan érzésem volt, mintha Valaki felemelte volna, mintha repült volna a föld felett.
Az utolsó pillanatban elérte az öccse pulóverét, megragadta, és lerántotta őt a kismotorról. A motor továbbgurult, Francis a földre huppant, még a biztonságos sétányon. Egészen a végén.

Miután megnyugodtunk, sokat beszélgettünk a történtekről. Francis azon a napon megtanulta, hogy ha Anya szól, meg kell állni. Azóta is így tesz.
Hiszem, hogy azon a napon nem csupán egy bátor nagytestvért láttam. Éreztem, hogy egy őrangyal is ott volt velünk, aki rajta keresztül cselekedett. Domi futott, de abban a néhány másodpercben mintha egy nála nagyobb erő segítette volna, hogy időben odaérjen.
Anyaként ezt soha nem fogom elfelejteni. Megmaradt bennem ez az emlék a gondviselés egyik legkézzelfoghatóbb bizonyítékaként: annak a bizonyosságaként, hogy a legnagyobb veszélyben sem vagyunk egyedül. Vigyáznak ránk!”

”Amikor még tanítottam, volt egy osztályom, amelyik egy nagyon kicsi teremben tanult. Annyi gyerek volt, hogy még egy plusz padot is be kellett rakni, hogy mindenki elférjen. A szekrényeknek már nem jutott hely a földön, ezért a falra voltak felszerelve. A fal mellett ülő gyerekek feje fölött voltak, jó magasan. Egyik nap teljesen átlagos óra volt. A gyerekek dolgoztak, én meg járkáltam a padok között. Egyszer csak egy hatalmas csattanást hallottunk. Mindenki megijedt. Ahogy odanéztem, láttam, hogy az egyik falra szerelt szekrény leszakadt, és rázuhant az első padra. Pár másodpercig csak néztük, mi történt. Aztán leesett, hogy melyik padra zuhant a szekrény. Pont arra, ahol egy kisfiú szokott ülni. Csakhogy ő aznap nem jött iskolába, mert beteg volt. Sok év eltelt azóta, de erre az esetre máig emlékszem. Valaki nagyon vigyázott arra a gyermekre. És talán mindannyiunkra.”

”Körülbelül két hónappal ezelőtt történt velem egy olyan baleset, ami utólag visszagondolva sokkal rosszabbul is végződhetett volna. A Balatonnál voltunk a barátaimmal, és egy mobil stéget próbáltunk bevinni a vízbe. Hatan emeltük, mert egy nagy, kocka alakú acélszerkezetről volt szó,

ami elképesztően nehéz volt. Az volt a terv, hogy megdöntjük a víz felé, és aztán a tetején lévő pallóknál fogva beúsztatjuk. Már az első pillanatokban érezni lehetett, hogy a stég súlya hatalmas. Én ráadásul rossz helyen álltam, és eléggé alátettem magam az emelésnek. Aztán egyszer csak minden nagyon gyorsan történt. A stég egyik lába megcsúszott, a többiek elengedték, én pedig szinte együtt repültem a szerkezettel a víz felé. A part tele volt nagy kövekkel, és a stég pontosan azok felé dőlt.
Ma is azt gondolom, hogy az első őrangyali segítség az volt, hogy sikerült rajta maradnom azon a rúdon, aminél fogva emeltük. Ennek köszönhetően nem zuhantam rá a kövekre, pedig ott súlyos törések is lehettek volna. Az acélváz tele volt hegyes és éles részekkel és komoly sérüléseket szenvedhettem volna. De valaki megóvott ettől és úgy alakult, hogy csak a tompa szerkezetnek ütődtem neki.
Végül két kisebb sebbel és egy erős mellkasi zúzódással megúsztam az egészet. Visszagondolva szinte hihetetlen, mennyi minden alakulhatott volna rosszabbul. Amikor ma felidézem az esetet, nem a fájdalom jut elsőként eszembe, hanem az, hogy mennyi apró, szerencsés körülménynek kellett egyszerre összejönnie. Sokan ezt véletlennek neveznék. Én inkább úgy érzem, azon a napon az őrangyalaim valóban ott voltak velem a Balaton partján.”

“Sok szép emlékem van az őrangyalom gondviselő vezetéséről. Az egyik legmeghatározóbb élményem a finnországi megérkezésemhez kapcsolódik. Kezdetben csupán turistavízummal rendelkeztem, és mivel a Bevándorlási Hivatal épp költözés alatt állt, az ügyintézés rendkívül lassan és nehézkesen haladt, kérdés volt, hogy megkapom-e időben vagy haza kell utazzak és külön kell éljünk-e fiatal házasként. Amikor végre megkaptam a családi tartózkodási engedélyt, újabb akadályba ütköztünk: az Egészségbiztosítási Hivatal elutasított, mondván, hogy a férjem „csak” PhD-hallgató, akinek havi fizetése volt.

Nem keseredtünk el. Imában mindent Mennyei Atyánk kezébe helyeztünk, hálát adtunk a megpróbáltatásokért, a Szentlélek vezetésére bíztuk magunkat, és kértük őrangyalaink oltalmát. A válasz nem késett: épp a Szent Őrangyalok ünnepén – egy elutasító határozat ellenére, egy belső késztetésre – ismét elmentünk az irodába. Ezúttal egy másik ügyintéző hölgy vette kézbe az iratokat, aki mindent alaposan átnézve utánunk telefonált, hogy megkaphatom a társadalombiztosítást.

Mélyen átéltük Isten gondviselő szeretetét: azt, hogy Atyánk pontosan tudja, mire van szükségünk, ott áll mellettünk, és mindent a javunkra fordít. Első gyermekünk ekkor már úton volt, így az ő őrangyala is velünk tartott minden imában és küzdelemben.”

“Fiatal koromban eltávolodtam katolikus neveltetésemtől, és a sátánizmus felé fordultam. Tinédzserként kipróbáltam a New Age-et, a wiccát, a hellenizmust, a boszorkányságot, sőt még a teljesen teista sátánizmust is. Mondanom sem kell, hogy a lelki életem meglehetősen összekuszálódott.
Időről időre eszembe jutottak az általános iskolai hittantanárnőm történetei a saját őrangyaláról: arról, hogyan segített neki, és hogyan mutatta meg számára a helyes utat élete nehéz időszakaiban. Gyakran gondoltam a saját őrangyalomra is, és azon töprengtem, vajon mindig is őrzött-e engem, vagy talán elhagyott, amikor én elfordultam Istentől. Istent és az Egyház tanítását azonban soha nem tagadtam meg teljesen. Egyszerűen arra a következtetésre jutottam, hogy Isten szerintem nem jó, nem igazságos és nem szerető.
Az imádságos életem azonban soha nem szűnt meg. 2024-ben egyre erősebben kezdtem érezni a Szentlélek hívását. Körülbelül ekkor kezdtem el az őrangyalom segítségét is kérni, mintha keresném őt. Azt szerettem volna, hogy mutassa meg nekem az utat.
2024 őszén egy éjjel egy szelíd tekintetű nőalak jelent meg álmomban. Nem szólt hozzám, mégis azonnal tudtam, hogy ő az őrangyalom. Álmomban az őrangyalom elvezetett a templomomba, abba a templomba, ahol megkereszteltek, és ahová gyermekkoromban is jártam. Amikor felébredtem, még mindig emlékeztem a tömjén illatára.
2024 karácsony estéjén először vettem részt szentmisén közel nyolc év után. Amikor beléptem a templom ajtaján, ugyanaz az illat fogadott, amelyet az álmomban éreztem. Olyan érzés volt, mintha valaki gyengéden a vállamnál fogva vezetett volna be a templomba.
Nemrég részesültem a bérmálás szentségében is. Azóta is imáimban hordozom az őrangyalomat, és kérem az oltalmát.
Minden dicsőség Istené!”

Amikor mindenki angyal volt egy kicsit

A nyári szünet egyik legizgalmasabb hete mindig a hittantábor volt. A gyerekek már napokkal az indulás előtt pakolták a hátizsákjaikat, és alig várták, hogy újra együtt legyenek. Minden évben olyan fantasztikus programokkal készültek nekik a fiatal felnőttek és az ifik, hogy a kisebbek már hetekkel előtte izgatottan súgdolóztak: vajon idén titkos kincset keresnek, vagy erdei számháború lesz?

Aztán végre felvirradt a várva várt nap. A templom előtt hatalmas volt a nyüzsgés: csörögtek a telepakolt csomagok, repkedtek az utolsó búcsúpuszik a szülőknek, és pirospozsgás arcú, mosolygós gyermekek szálltak fel a nagy buszra. A kanyargós út egészen egy sűrű, mélyzöld erdő szélére vezetett, ahol egy hatalmas, friss fenyőillatú faház várta a táborozókat. Ahogy megérkeztek, mindenki gyorsan elfoglalta a saját kis ágyát, majd felharsant a vidám hívó szó:
- Gyülekező a tisztáson!

Pali, a táborvezető egy titokzatos kalappal a kezében várta a gyerekeket a hatalmas fák árnyékában. A kalap alján apró, összehajtott papír lapocskák voltak.

– Tudtátok, hogy mindannyiunknak van egy láthatatlan, jóságos kísérője? Őt hívják őrangyalnak. Ő az, aki folyamatosan vigyáz ránk, segít, ha szomorúak vagyunk, és nagyon szeret minket.

– Igen, nekem meséltek otthon az őrangyalokról! – kiáltotta Jancsi.

– Az én ágyam felett ott egy kép, ahogy az őrangyal kísér minket az úton, engem és Misit – mondta Barbi.

– Jaj, de jó, ennek nagyon örülök! Figyeljetek! Ebben a táborban minden este új nevet fogunk húzni – mondta kedvesen Pali. – Akit kihúztok, annak lesztek a következő napon a titkos őrangyalai. Egész nap figyeljetek rá jobban, segítsetek neki észrevétlenül, és törődjetek vele! Este pedig mindig megbeszéljük, ki vette észre a saját angyalát, aztán húzunk egy újat másnapra.

A gyerekek izgatottan nyúltak a kalapba. Mindenki gondosan elrejtette a kis papírt a tenyerében, nehogy valaki meglássa a titkos nevet.

Másnap reggel az erdei faház körül máris elkezdődött a csoda. A reggelinél valaki észrevétlenül egy extra adag lekvárt tolt Peti tányérja mellé. Később, amikor a kézműves foglalkozáson Barbi leejtette a kedvenc piros filctollát, az hirtelen visszakerült az asztalára, mielőtt még lehajolhatott volna érte. Délután az udvaron pedig szinte senki sem veszekedett azon, ki mennyit hintázhat.

Este elcsendesedve körbeültek a nagyteremben és közösen hálát adtak az aznapi erdei kalandokért.

Mielőtt leleplezzük a titkos segítőket, mondjuk el, miért vagyunk ma a leghálásabbak a Jóistennek! – kérte Pali.

– Én azért adok hálát, mert láttunk egy igazi, bozontos farkú mókust az erdőben! – vágta rá rögtön Peti.

– Én pedig a finom ebédért, és hogy senki sem esett el a nagy fogócska közben – tette hozzá Dóri összetett kézzel.

– Köszönjük, Urunk, ezt a gyönyörű és vidám napot! – mosolygott Pali, majd elővette a kalapot. – Na, és most jöhet a titok! Ki gondolja, hogy rájött, ki volt ma az őrangyala?

Lili azonnal magasba lendítette a kezét.

– Én tudom! Biztosan Marci volt az! Amikor kint játszottunk, előre engedett a hintánál, pedig ő is nagyon szeretett volna hintázni.

Marci elpirult, és hevesen rázta a fejét.

– Én nagyon szívesen előre engedtelek, Lili, de én tegnap este Misi nevét húztam! Neki segítettem megtalálni a sapkáját ebéd előtt.

A gyerekek jót nevettek ezen. Nagyon vicces volt látni, ahogy mindenki próbálta kitalálni a titkot. Sokszor olyanokra tippeltek, akiknek aznap teljesen más név volt a papírjára írva. Volt, aki azonnal kitalálta az angyalát, mások viszont nem. Ahogy a nevetés és a találgatás lassan elcsendesedett, és készültek az új húzáshoz, Peti csillogó szemmel nézett körbe.

– Tudjátok, hiába húztunk egy napra csak egy nevet, szerintem ma mindenki angyal volt egy kicsit. Bárkihez szóltam, mindenki kedves volt. Olyan jó ez a játék, mintha mindenki sokkal jobban figyelne a másikra!

Pali egyetértően bólintott, és végignézett a mosolygós arcokon.

– Látjátok, pont ez a lényeg: amikor elhatározzuk, hogy legalább egyetlen embernek a láthatatlan segítői leszünk, hirtelen az egész csoport megtelik jósággal. Ilyen csodálatos dolog, amikor úgy vigyázunk egymásra, ahogy a mennyei őrangyalaink vigyáznak ránk. Na, ki húzza az első nevet a holnapi napra?

■ SZ. B.

MEGHÍVÓ

Váljunk szentté!

Ragyogjunk együtt a Szentek Bálján!

Ünnepeljük együtt a fényt, a jóságot és azokat az égi hősöket, akik példát mutatnak nekünk!

„Váljunk szentté!" – ez a mindennapi hivatásunk, és ez a fő gondolata az idei október 31-i Szentek Báljának is, amelyre szeretettel hívunk minden családot és gyermeket. Ez az alkalom különösen szép lehetőség a közös töltekezésre, a kapcsolódásra és a lelki elmélyedésre mindazok számára is, akik esetleg nem tudnak részt venni a közösségi lelki hétvégén – gyertek el csak egy napra vagy pár órára, hogy együtt éljük meg az összetartozás örömét!

A DÉLUTÁN PROGRAMJA:

Kincskeresés, kézműveskedés és pólófestés

A bál előtt a gyerekeknek lehetőségük nyílik egy közös alkotásra. Ha szeretnél részt venni rajta, kérjük hozz egy festésre szánt pólót magaddal!

Lelki program a szülőknek

Amíg a gyerekek a kézműveskedéssel foglalkoznak, a felnőtteket egy elmélyítő lelki programra hívjuk.

Beöltözős Szentek Bálja

Kicsiket és nagyokat egyaránt bátorítunk, hogy öltsék magukra kedvenc szentjük alakját! Készítsetek egyszerű jelmezeket vagy csak hozzátok el a kiválasztott szent jelképét (például egy rózsát, egy kardot vagy egy kis kosarat), és meséljétek el egymásnak, miért pont őt választottátok.

TUDNIVALÓK:

Időpont:
Október 31. (szombat)

12:00 – 13:00	Ebéd
13:30 – 15:30	Lelkes programok gyerekeknek, felnőtteknek
15:30	Meglepetés
16:00 – 18:00	Szabad program / Kirándulás
18:00	Vacsora, utána Szentek bálja
20:00	Filmvetítés fiataloknak / felnőtteknek – beszélgetés

Helyszín:
Vivamo

Amit érdemes hozni:
Egy világos, egyszínű pólót a festéshez, némi finomságot a közös asztalra, és rengeteg jókedvét!

Ünnepeljük együtt a hitet, a szeretetet és a közös utunkat a szentség felé!

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

Őrangyal

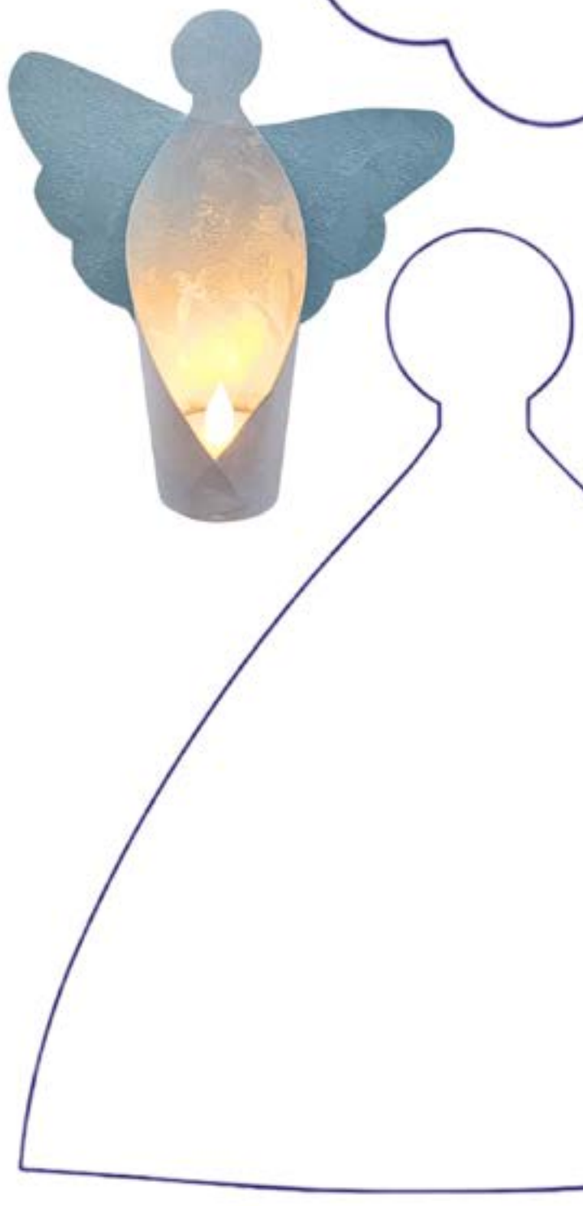

ELKÉSZÍTÉS:

1. Vágd ki a sablont a vonalak mentén.
2. Keress egy szép, fényesebb papírt, majd rajzold körbe rajta a sablont.
3. Vágd ki a megrajzolt formát, majd a testet a sablon aljának két sarkánál ragaszd össze.
4. Ragaszd fel a szárnyat a test hátuljára.
5. Helyezz bele egy elektromos teamécsest, és máris elkészült a saját őrangyalod, aki fényével vigyáz rád.

■ V.H.

2026/2027-ES TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szent Henrik-katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2026. november 21.	**MAGYAR SZENTMISE**
15.00	Gyóntatás, lelkes foglalkozás és elsőáldozói előkészítés
16.00	**Magyar szentmise - Balga Zoltán atyával**
17.00	Szeretetvendégség

Biblia egy év alatt – kiscsoportos találkozók

2026. október 27.	18.00 Online
2026. november 10.	18.00 Online
2026. november 24.	18.00 Online
2026. december 8.	18.00 Online

Más helyszín:

Kirándulás

Időpont: 2026. november 14.

A kirándulásról hamarosan bővebb információ olvasható a weboldalunkon.

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi